

Heb 10, 19-25 – hemelvaart 2023
Votum en groet; Ps 100; gebed; lezen Hand 1, 1-11; WK 191; lezen Heb 10, 19-25; preek; Mag ik jou tot zegen zijn (Sela); lofverheffing – Kol 1, 15-20; GK 228; gebed; collecte; Dan zal Hij komen op de wolken; zegen
Bergschenhoek 18.5.2023

Samen op weg **dia**

Misschien ken je dat programma: Kamp Van Koningsbrugge. Een groep bekende of gewone Nederlanders krijgen een zwaar trainingsprogramma voor de kiezener. Wie van hen is er geschikt als commando? Allerlei fysiek en mentaal zware opdrachten moeten ze doen. Het vraagt het uiterste van hen. Een heel aantal haakt af.

Waar in dat hele programma op wordt gehamerd: je moet het samen doen. Je hebt elkaar nodig. Alleen met hulp van elkaar kun je het aan. Wie niet meer kan, moet worden ondersteund. Iemand aan zijn lot overlaten is uit den boze. Als groep is het prioriteit nummer 1: elkaar helpen en er doorheen sleuren.

Het kwam in mij op als beeld bij Hebr 10, 19-25. Ook daar de nadruk op samen. Je hebt elkaar nodig om te komen tot Gods bestemming. Elkaar aan je lot overlaten is gewoon geen optie. Als volgelingen van Jezus ben je er om elkaar te helpen en er doorheen te sleuren. Vandaar op deze morgen van Hemelvaart: Samen op weg – als motto bij deze preek.

De deur naar God staat open **dia**

Dat klinkt heftig. Zo'n tv programma. Uitgedaagd worden om over je grenzen te gaan. Wat heeft dat te maken met deze Hebr 10-brief? Nou, meer dan je denkt. De eerste lezers zaten eigenlijk ook in zo'n soort Kamp Van Koningsbrugge achtige situatie. Het leven als volgeling van Jezus vroeg het uiterste van hen. Ze stonden onder zware druk van hun omgeving. Verschillende delen in de brief hintten daarop. De gelovigen hebben het zwaar. En ook, als je de brief leest, lees je over mensen die niet meer volhouden, afhaken, bijna of helemaal opgeven.

Dan komt er dus deze brief. We kennen de schrijver niet. Maar hij of zij schrijft vanuit bewogenheid met de mensen van toen. De hele brief is een hart onder de riem. Een bemoediging, een aansporing, een klemmend appél. Blijf je vertrouwen stellen op Jezus. Haak niet af. Kijk naar Hem. Kijk wat Hij heeft gedaan. De schrijver beschrijft het uitvoerig. Een heel groot deel van de brief gaat erover hoe Jezus de grote Hogepriester is, die dienst doet, niet in een aardse tempel, maar in een veel mooiere en grotere tempel: die van God in de hemel. Hij heeft het definitieve offer gebracht. En nu is Hij in de hemel. *‘Zo heeft Hij eeuwige verlossing verworven’*, zegt de schrijver ergens (Heb 9, 12). Met Jezus in de hemel, is jullie verlossing vast en zeker.

De brief is één grote bemoediging. De deur naar God staat open voor jullie. Jezus heeft de weg gebaad. Je kunt het één op één verbinden met Hemelvaart. Wat we vandaag mogen vieren. Vieren inderdaad! Onze Hogepriester Jezus – *‘Hij heeft voor ons met zijn lichaam, door het voorhangsel heen – het gordijn tussen God en mensen – een nieuwe, levende weg gebaad en doet nu als hogepriester dienst in het huis van God’*. Door Jezus een open heiligdom, een open deur recht naar het hart van God.

Met zijn lichaam, zegt de schrijver. Vlees staat daar. Jezus’ lijf. Denk daarbij aan Jezus van Kerst tot Pasen. Gekomen in het vlees, met huid en haar. En zo zich met huid en haar als priester gegeven. Tot de dood aan toe. Het allesbeslissende offer. Voor eens en altijd gebracht. En nu komt Jezus’ werk tot voltooiing. De Hogepriester brengt eeuwige verlossing, in het heiligdom van God, zijn huis in de hemel. De nieuwe, levende weg naar God – dat is de weg door het lichaam en bloed van Jezus heen. Hoor je de bemoediging? Lieve mensen, jullie in de druk die op je wordt uitgeoefend, kijk dan toch: De deur naar God staat open, Jezus brengt je recht naar het hart van God.

Samen mag je naar binnen **dia**

De weg naar God ligt open dus. De deur staat wijd open. Dat is de hoofdboodschap van deze brief. Tot in detail omschreven en verduidelijkt. In Hebr 10, 19 staat de uiteindelijke conclusie: *‘Broeders en zusters, dankzij het bloed van Jezus kunnen we zonder schroom het heiligdom binnengaan’*.

Nu komt de toepassing van de preek, zou je kunnen zeggen. En die klinkt zo: *‘Laten we God naderen met een oprecht hart en een vast geloof, nu ons geweten is gereinigd door de besprenkeling van ons hart en ons lichaam met zuiver water is gewassen. Laten we zonder te wankelen datgene blijven belijden waarop we hopen, want Hij die de belofte heeft gedaan is trouw’*. Een hele mond vol. Maar hierop komt het neer: Laten we dan nu ook echt bij God naar binnen gaan. Laten we God naderen. Loop zijn huis binnen. Laat je door Hem aan hart drukken.

Mooi hoe de schrijver dat invult. Nader zonder schroom. Vrijmoedig. Niet angstvallig, onzeker en bang om afgewezen te worden. Eigenlijk zegt die schrijver: Je bent al binnen. Ga daar maar vanuit. Jullie hart is al schoon, jullie lichaam is al met zuiver water gewassen. Ja, nader in alle vrijmoedigheid.

In het Oude Testament was dat anders. Bij God in het heilige der heiligen van de tempel mocht je per se niet naar binnen. De heiligheid van God was teveel voor een mens. Alleen de hogepriester mocht naar binnen. Maar jij moest er ver bij vandaan blijven. Hoeft niet meer, zegt de schrijver hier. Aan Jezus’ hand kun je als het ware huppelend bij God naar binnen.

De schrijver heeft het ook over een oprecht hart en een vast geloof. Een geloof dat niet wankelt of wegzakt. Erbij weglopen is hetzelfde als ‘de Zoon van God vertrappen en het bloed van het verbond ontheiligen’, kun je een paar verzen later lezen. Zo serieus is het dus. Samen mag je naar binnen. Ga dan naar binnen. Hou vast aan die hand van Jezus.

De druk van toen hebben we misschien zo niet meer. Druk van de omgeving, haat, vijandschap, vervolging. Dat niet. Veel van onze broers en zussen wereldwijd trouwens wel. Maar is er dan helemaal geen druk meer? Dat lijkt me niet. De druk van verslappen, onverschillig worden, het zicht verliezen. Onderschat het niet. Van binnen afhaken. Je geloof sijpelt weg. Wat is de zin van geloven? Wat zou het mij verder brengen? Nou, hier vind je het. Je vindt een open deur naar God. Jezus heeft een nieuwe, levende weg gebaad. Vrije toegang. Eeuwige verlossing. *‘Laten we zonder te wankelen datgene blijven belijden waarop we hopen’*.

Het lijkt wel wat op hoe deelnemers aan Kamp van Koningsbrugge worden aangevuurd: Geef niet op, hou vol. Hoor jij het vandaag? Die intense aanmoediging, het appél voor de

mensen van toen en voor ons vandaag: blijf erin geloven, blijf je vertrouwen stellen op Jezus – dat zal je tegen de druk bestand maken.

En neem elkaar mee **dia**

Nu het laatste: neem elkaar mee. Denk weer aan de situatie waarin de eerste lezers van de brief zich bevonden. Onder druk. Bijna of helemaal opgeven. Afhaken. En denk dan ook weer aan dat tv programma met die groep mensen in die uitputtingsslag. Je kunt niet zonder elkaar. Je hebt elkaar nodig om elkaar aan te vuren. Zo zegt de schrijver van de Hebreëen-brief het: *‘Laten we op elkaar letten en elkaar aansporen tot liefde en goede daden, en in plaats van weg te blijven van onze samenkomsten, zoals sommigen doen, elkaar juist bemoedigen en dat des te meer naarmate u de dag van zijn komst ziet naderen’.*

Lieve mensen, het is de directe uitwerking van Hemelvaart. Juist nu, met Jezus in de hemel, het laatste stadium vóór de dag van zijn komst – verhoogde aandacht voor elkaar. Elkaar meenemen. Als voor de een de druk groot wordt, erbij zijn, bemoedigen, vasthouden. Als de een het erbij wil laten zitten, blijven aansporen tot liefde en goede daden. Let op elkaar, vuur elkaar aan.

Blijf niet weg van de samenkomsten, zegt de schrijver. Woorden die vaak worden gebruikt om wegblijven van kerkdiensten aan de kaak te stellen. Wegblijven mag niet, staat hier toch? Maar dat is een beetje kort door de bocht. Er staat in het Grieks niet ‘de samenkomsten’, maar ‘de samenkomst’ enkelvoud. Dan denk je snel aan samenkomen in een gebouw. Maar in het Nieuwe Testament is er één plek waar het woord ook voorkomt. In een brief van Paulus (2Tess 2, 1). Paulus heeft het daar over *‘de komst van onze Heer Jezus Christus, waarbij we met Hem worden verenigd’*. Verenigd worden – dat is hetzelfde woord als hier: samenkomen. Het gaat om samen worden gebracht – niet in een gebouw, maar op de dag van Jezus’ komst. Daar moet je ook hier aan denken. Elkaar samen brengen met het oog op de dag van Jezus’ komst. Hier krijgt het een actieve uitwerking. Laat het samenbrengen van elkaar er niet bij zitten, zegt de schrijver, zoals sommigen doen, maar blijf elkaar aansporen naarmate we de dag van Jezus’ komst zien naderen. Dat was wat er ontbrak bij de mensen van toen: actieve inzet, vasthoudendheid om elkaar vast te houden en mee te nemen – misschien niet bij iedereen, maar dus wel

bij een aantal van hen. Laat dat niet gebeuren, zegt de schrijver. Jezus komt eraan – neem elkaar mee.

Een woord over kerkgang? Een verbod op kerkdiensten verzuimen? Ik zie er meer in, iets diepers: een appél om elkaar mee te nemen en je daar actief voor in te zetten. Straks als we worden samen gebracht op de dag van Jezus' komst, willen we niemand missen.

En trek daarvoor maar alles uit de kast. Kerkdiensten misschien, ja, die ook. Maar veel meer. Overal waar je samen bent. Alle plekken waar je vorm kunt geven aan bemoediging en aandacht voor elkaar. Kringen, gebedsgroepen, samenkomsten voor wat ook, persoonlijke bemoediging en aandacht. Jij hebt mij nodig en ik jou. Wij kunnen niet zonder elkaar. Dat is Hemelvaart in de praktijk. Verhoogde aandacht voor elkaar. Neem elkaar mee. Want je bent samen op weg.

Amen